

gyvieji šaltiniai

2013/3 (63)

Nepaklusti valdžiai?
Holger Lahayne

Krikščionis ir politika
Arnoldas Matijošius

**Kas ciesoriaus –
ciesoriui!**
Giedrius Surplys

Kaina 1,99 Lt

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 7000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Vyr. redaktorius

Irmantas Pinkoraitis

Redaktorė

Vilma Varkulevičienė

Redakcinė kolegija:

Robertas Peteraitis,
Irmantas Pinkoraitis,
Artūras Rulinskas,
Henrikas Žukauskas,
Lina Andronovienė,
Irmantas Jakubonis

Kalbos redaktorė

Gitana Irnienė

Korektorė

Inga Sereikienė

Fotonuotraukos:

Tomas Marčiukaitis,
Shutterstock

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT- 01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą LT957300010129360165 banke AB „Swedbank“ Įmonės kodas 292014790

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

Krikščionys, nors laukia pažadėto naujo pasaulio ir dangaus, visgi gyvena čia – žemėje. Visi, atlikdami įvairias pareigas, dalyvauja visuomenės gyvenime. Tikinčiųjų santykis su politika yra sudėtingas, nes šis klausimas beveik visada siejamas tik su valstybės valdžia, o ši retai būna krikščioniška. Atrodytų, paprasčiausias kelias yra atsiriboti nuo politikos. Bet ar taip ragina Šventoji Dvasia ir moko Šv. Raštas? Štai apaštalas Paulius ragina gerbti valdžias ir būti joms klusniems, o Jėzus Kristus pasipriešino engėjiškai, negailestingai religinei ir pasaulietinei valdžiai, nesirūpinusiai savo valstybės piliečiais. Jo politika sudrebino demoniškus politikierius, kuriems neliko nieko kito, kaip nubausti taikos kunigaikštį mirtimi. Tačiau išsivadavimo politikos negalima nukryžiuoti ir sunaikinti, ji paties Dievo įkvėpta ir amžinai gyva. Tad gal tiesiog reikėtų nuspręsti, kokioje politikoje turime dalyvauti ir kaip kovoti su pavergiančiomis kunigaikštystėmis? Juk turime Karalių, nugalėjusių visas politines sistemas ir šventusį pergalę...

Irmantas Pinkoraitis

Turinys

- 2** Nepaklusti valdžiai
Holger Lahayne
- 10** Kas ciesoriaus – ciesoriui!
leškau krikščionių demokratų
Giedrius Surplys
- 14** Krikščionis ir politika
Arnoldas Matijošius
- 18** Atsiveikinimas su nekaltumu
Modestas Nedzingis
- 22** Poezija
Greta Mauricaitė
Valdas Skrabas
- 24** Dievo pažadas man
Almantas Mikėnas
- 27** Draugystė su „Bočių“ klubu
- 28** Laisvalaikis
- 30** Skaitytojų laiškai

Nepaklusti valdžiai?

Holger Lahayne

Kaip turėtų reikštis krikščioniška laikysena politinės valdžios atžvilgiu? Ar gali tikintis žmogus nepaklusti valdžiai? Jeigu taip, kokiais atvejais? Kiek reikia jai paklusti ir ją gerbti, o kiek – priešintis? Jeigu priešintis, tai kokiomis formomis: protestu, reforma, revoliucija?

Kad atsakytume į šiuos klausimus, turime žinoti, kas yra politinė valdžia, kokia jos esmė, paskirtis ir už ką ji atsakinga. Bibliiniu požiūriu apie valdžią reikėtų žinoti tris dalykus.

Valdžia – pavaldi Dievui. Dievas yra Izraelio sandoros Viešpats, įstatymų davėjas ir karalius (Iz 33, 22), bet Jis viešpatauja *visiems*, nes yra visų kūrėjas. Dievas yra ne tik Izraelio, bet ir visų tautų ir visos žemės Karalius (Iš 15, 18) ir teisėjas (Ps 9, 20). Šis principas pakartojamas Naujajame Testamente. Kristus yra karalių Karalius ir viešpačių Viešpats (Kol 1, 16; Apr 19, 16), jam duota visa valdžia danguje ir žemėje (Mt 28, 18).

Pagal tai Trejybės Dievas yra pati aukščiausia viso pasaulio valdžia, o visos žemiškosios valdžios yra žemesnės, pavaldžios Dievui ir yra išvestinės iš jo valdžios. Tad bet kuris žemiškasis valdovas, vadovas, karalius ar prezidentas, kad ir kaip aukštai pats jaustųsi, virš savęs turi aukštesnę valdžią, aukštesnį Viešpatį ir Karalių. Tai liudija ir Paulius viename iš pagrindinių Biblijos tekstų apie valdžią – Romiečiams 13: „<...> nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios yra, tos Dievo nustatytos.“ (1 eil.) Žemiškoji valdžia kyla iš Dievo, paklūsta Jam ir tarnauja Jam. Dėl to Paulius ją vadina „Dievo tarnaitė“ (4 eil.). Tai reiškia, kad nei valdžia yra Dievas, nei valdininkai – dievai, dievų sūnūs, vieninteliai Dievo atvaizdai, dieviškosios inkarnacijos

ar pusdieviai. Visa valdžia ir visi valdytojai viso labo tėra Dievo „diakonai“.

Valdžia yra įsteigta paties Dievo su tam tikru tikslu – Dievo pavedimu valdyti žmoniją. Kad galėtų valdyti, valdžia buvo Dievo aprūpinta autoritetu, kurio turi būti paisoma, nes valdžia yra paties Dievo tarnaitė. Taigi valdžia yra *pavaldi* Dievui, bet ji *valdo* žmogų. Dėl šios tvarkos Naujajame Testamente iš principo reikalaujama jai paklusti – tikintis žmogus privalo paklusti žemiškajai valdžiai kaip dieviškajai instancijai (Rom 13, 1, Tit 3, 1 arba 1 Pt 2, 13).

Valdžia yra įstatymo apribota. Žmonių galia ir autoritetas visose srityse yra ribotas. Konkrečiai šias ribas nubrėžia įstatymas. Izraelio karalių įstatymas byloja:

„Įsodintas į savo karalystės sostą, jis turės įsakyti, kad šio įstatymo nuorašas būtų jam padarytas ant ritinio Levio giminės kunigų akivaizdoje. Tepasilieka jis su juo, teskaito jį visas savo gyvenimo dienas, idant ištikimai laikydamasis šio įstatymo žodžių ir šių įstatų išmuktų pagarbiai bijoti VIEŠPATIES, savo Dievo. Teneišpuiksta jo širdis prieš kitus brolius, tenenukrypsta nei į dešinę, nei į kairę, idant jis ir jo palikuonys ilgai karaliautų Izraelyje.“ (Ist 17, 18–20)

Tai, kad žemiškoji valdžia vykdoma atsizvelgiant į teisės ribas, nėra savaime suprantamas dalykas. Žmonijos istorijoje valdovai beveik visada norėjo savo valdžią ir teises praktikuoti neribotai. Tais laikais, kai buvo ištartos cituotosios eilutės, tarp kaimyninių senovės kultūrų jų žodžiai turėjo skambėti ypač keistai, netgi revoliucingai. Izraelio Dievas pasako tai, kas tuomet net nebuvo įsivaizduojama: karalius turi paklusti?! Ne tik pats paklusti įstatymui, bet dar ir būti paklusnumo pavyzdys kitiems! Visi valdžios atstovai turi paklusti apreikštojo Dievo Žodžio valdžiai, o soste sėdintis karalius – išlikti savo pavaldinių „brolis“!

Visa Izraelio istorija po tautos išėjimo iš Egipto liudija principinę poziciją, užrašytą, pavyzdžiui, Ist 4, 1–8: Dievo sąjungos su Izraelio tauta pagrindas yra Įstatymas. Izraelį vesti ir jam vadovauti buvo paskirtas Mozė, tačiau tikrasis vadovas buvo ne jis. Ne asmuo vadovavo

Izraeliui, o teisė. Kitaip tariant, ne valdžia ir jėga puošė tautą, bet Įstatymas.

Kodėl įstatymai tokie svarbūs? Pirma, kad būtų apsaugoti silpnieji, antra, dėl laisvės. Didysis Lietuvos reformatų teologas Andrius Volanas (1530–1610) veikale *Apie politinę arba pilietinę laisvę* (1572) rašė: „Jokios laisvės negali būti ten, kur nėra įstatymų“, nes „geri įstatymai visais atžvilgiais stiprina visų žmonių laisvę: jie niekam neleidžia piktnaudžiauti savo gėrybėmis ir baudžia tą, kuris pažeidžia savo ir kitų laisvę. Juk visi įstatymų bei gerų įsakų pažeidėjai užgnaužia ir savo, ir kitų laisvę, todėl valstybė yra bendrosios laisvės saugotoja.“

” Valdžia yra įsteigta paties Dievo su tam tikru tikslu – Dievo pavedimu valdyti žmoniją

Valdžia – viena iš Dievo institucijų. Savo sukurtai žmonijai valdyti Dievas įsteigė keturias, vieną nuo kitos nepriklausomas, institucijas (luomus, sandoras, mandatus, valdžias): santuoką ir šeimą, darbą ir ekonomiką, bažnyčią ir jau minėtąją politinę valdžią. Kiekvienas tikintis žmogus gyvena ir veikia šių institucijų kontekste. Jos yra ta vieta, kur skleidžiasi jo, Dievo kūrinio, žmogiškumas, ir ta erdvė, kur įgyvendinamas jo, Dievo vaiko, tikėjimas. Dietrichas Bonhoefferis sako:

„Dievo Jėzuje Kristuje apreikštą įsakymą <...> sutinkame keturių skirtingų formų [arba keturiuose kontekstuose]: bažnyčiose, santuokoje ir šeimoje, kultūroje ir valdžioje. <...> Mandatas – tai <...> Rašte paliudytas Dievo pavedimas, <...> dieviško autoriteto suteikimas žemiškai instancijai. <...> Mandato atstovas veikia kaip pavaduotojas, kaip užsakytojo [t. y. Dievo] vietininkas. <...> Dieviški mandatai

visi priklauso nuo *vieno* Dievo Kristuje apreikšto įsakymo. Dievas tarsi nuleido juos iš viršaus į pasaulį kaip Kristaus tikrovės suskirstymus, kaip ‚tvarkas‘ <...> Jie neišaugo iš pasaulio istorijos; jie nėra žemiškos galios, tai dieviški nurodymai.“ (Ethik)

Dievas pavedė šioms keturioms institucijoms keturias užduotis. Santuokai ir šeimai – dauginimasi ir kartų ugdymą, bažnyčiai – pamokslavimą, evangelizaciją, sielovadą, darbo ir ekonomikos – produktų kūrimą ir visuomenės gerovės didinimą. Specialioji politinės valdžios užduotis yra „kalavijas“ (Rom 13, 4), ir būtent regimas. Jo paskirtis – saugoti tvarką ir teisingumą. Tūlam piliečiui uždrausta keršyti, už piktą atsilyginti piktu (Rom 12, 17; 19). Tai vykdo valdžia, nes piktadarius bausti yra jos pareiga (1 Pt 2, 14). Užtat tūlam piliečiui pavesta „su visais žmonėmis“ (Rom 12, 18) sugyventi taikiai, o valdžia palikta būti nusikaltėlių „rūsčia baudėja“ (Rom 13, 4). Pagrindinė politinės valdžios užduotis – rūpintis vidaus ir išoriniu saugumu bei vykdyti teisingą teisimą.

Matome, kad politinės valdžios užduotys yra specifinės ir palyginti negausios, kadangi ji yra tik viena šalia kitų institucijų. Dėl to institucijos tarpusavyje neturėtų maišytis ir veikti viena kitos lauke – tam juk jos ir neturi tinkamų priemonių. Anot Liuterio, valdžia neturėtų „sielai rašyti įstatymo“, t. y. gvieštis valdyti žmogaus sąžinės reikalus. Lygiai toks pat pavojingas būtų jos perdėtas kišimasis į šeimos ir darbo institucijas. Kiekviena valdžia, užsižaidžianti visagalybės fantazijomis, neišvengiamai apleidžia savąją pirminę pareigą ginti silpnuosius ir bausti nusikaltusius.

Reformatoriai politinę valdžią vertino labai pagarbiai, Kalvinas ją net „šventa“ vadino, „visame mirtingųjų gyvenime iš visų labiausiai gerbtina“ (Inst. IV, 20, 4). Reikia labai sergėtis „jos negerbti ar jai pakenkti – net jei ji ir itin negarbingų rankose būtų ar tokių, kurie savo piktybe <...> ją purvu drabsto.“ (Inst. IV, 20, 31)

Ir valdininkams, nors daugelis jų netiki ir kai kada labai nusideda, būtina paklusti, nes valstybė nėra bažnyčia. Bažnyčioje netikinčiam ir sąmoningam nusidėjėliui jokių būdu negalima paklusti, o valstybėje yra kitaip. Vestminsterio tikėjimo išpažinime, pritariant Kalvinui, sakoma: „Netikėjimas ar religinis skirtingumas nepaverčia teisingo ir teisėto valdžios autoriteto niekiniu, kaip ir neatleidžia nuo paklusnumo visų žmonių, tarp jų ir bažnyčios.“ (23.4). Panašiai pabrėžia ir Nyderlandų išpažinimas: visi tikintieji ir visi dvasininkai privalo „paklusti teisėtai valdžiai, mokėti rinkliavas ir mokesčius, ir klausyti visko, kas neprieštarauja Dievo žodžiui.“ (36)

Dėl to nei paprastam bažnyčios nariui, nei pastoriumi ar kunigui negalima piltis kontrabandinio benzino. Jokiam užsienio misionieriui negalima savo vaikų neleisti į mokyklą, kai to reikalauja šalies, kaip Lietuva, įstatymai. Joks verslininkas negali slėpti mokesčių prisidengdamas didesne galimybe aukoti. Visai valstybės tvarkai būtina paklusti – kol nebūna peržengta riba. Nyderlandų išpažinime sakoma, kad riba laikoma peržengta tada, kai valstybė savo reikalavimais prieštarauja Dievo žodžiui. Tiksliau tariant: *nepaklusti valstybės įstatymams ir tvarkai leidžiama tuomet, kai valstybė mus verčia elgtis amoraliai ir laužyti Dievo įstatymus.* Arba, Augsburgio tikėjimo išpažinimo žodžiais: „Krikščionims būtina privalu paklusti savo valdžiai ir įstatymams, nebent būtų liepiama nusidėti...“ (16)

Kadangi politinė valdžia yra pavaldi Dievui ir teisei bei jokių būdu nėra absoliuti, tai Biblijoje rastume ne vieną pilietinio nepaklusnumo pavyzdį. Štai septyni žinomiausių: atsakymas žudyti nekaltus vaikus (Iš 1, 15–21); paleistuvė Rahaba *išgelbsti izraeliečių žvalgus* (Joz 2, 1–14); Obadija apsaugo pranašus nuo karalienės Jezabelės (1 Kar 18, 4); kunigai bara izraelitų karalių Uziją (2 Met 26, 16–18); Danielius atsisako garbinti stabus ir karalių (Dan 3 ir

6); apaštalai atsisako liautis skelbė Evangeliją (Apd 4, 18–19); atsisakymas garbinti Antikristą (Apr 2, 11; 12, 11; 13, 4).

Visuose pavyzdžiuose matyti viena bendra schema: valdžia, vyresnybė duoda tokius įsakymus, kurie verčia izraelitus arba krikščionis veikti prieš jų tikėjimą ir prieš apreikštąjį Dievo valią. O Dievas juk savo Žodyje įsakė jį vienintelį tegarbinti, nepralieti nekaltų žmonių kraujo, skelbti Evangeliją. Įsakymas, prieštaraujantis dieviškajam, skatina žengti konkrečius nepaklusnumo žingsnius. Dievas pritaria tokiam nepaklusnumui ir remia tikinčiųjų sprendimus (tiesiogiai arba netiesiogiai).

Kartais praktikoje gali būti labai nelengva pritaikyti minėtąjį principą. Antai XVIII a. jėzuitų misionieriai Kinijoje susidūrė su dilema, kiek rodyti pagarbos dievybei prilygstančiam šalies imperatoriui. Kur eina riba tarp pagarbos, kurios reikia būnant svetimoje kultūroje, ir pagarbos, prilygstančios stambmeldystei ir draudžiamos tikėjimo? Sovietų Sąjungos laikotarpiu kai kurie krikščionys atsisakydavo registruoti savo bendruomenes, vengdami bendrumo su diktatorišku režimu, kiti pritarė ribotam bendradarbiavimui su komunistų valdžia. Dėl to kildavo konfliktų, skaldžiusių bažnyčias. Tačiau kurie buvo teisūs? Vardan tiesos ir siekiant atskleisti valdžios nusikaltimus, atsirasdavo tikinčių žmonių, išduodančių valstybės paslaptis. Tačiau kartais dėl šio jų žingsnio nukentėdavo ir nekalti. Kas teisingiau? Daug būta ir esama labai sudėtingų situacijų, kai ypač sunku pasverti ir apsispręsti.

Biblijoje nėra nė vienos istorijos apie maištą arba perversmą prieš tariamai ar iš tiesų blogą valdžią. Jos bendras principas toks: nepaklusti įsakymams, vienareikšmiškai stumiantiems į blogį; ji nekviečia nuversti valdžią, neskatina revoliucijos (Pat 24, 21). Tikintis žmogus turėtų ne tik ryžtis pilietiniam nepaklusnumui, bet ir nebijoti prisiimti padarinius (Danielius, apaštalai). Taip pat dažniausiai egzistuoja galimybė nuo blogo valdovo pabėgti (Izraelis pabėgo iš Egipto; pranašai Obadijas, Elijas – nuo savo valdovų). Galima nepaklusnumo forma yra ir protestas (1 Sam 14, 43–46; 1 Kar 12, 9–19).

Tikintys žmonės turėtų nebijoti kurį laiką ir pakentėti, kaip darė jų Viešpats. Tačiau pa-

kantumas nereiškia pasyvumo. Kančios kelias (minėtieji nepaklusnumas, tremtis, vidinė rezistencija) kartais, pagal galimybes, gali būti pakeičiamas priešingo darymu – į blogį atsakant gerumu (Jer 29, 7; 1 Pt 2, 15; Gal 6, 10; Tit 3, 1), meldžiantis už netikusią valdžią (1 Tim 2, 1–2), dalyvaujant politinėje veikloje ir einant balsuoti. Naujojo Testamento laikais krikščionims buvo sunku keisti politinę aplinką, mums šiandien – daug lengviau! Mes ne tik galime už valdžią melstis, bet ir rinkimais ją keisti. Mes galime ir privalome atvirai priešintis politinei neteis्यbei bei paisydami įstatymų su blogiu kovoti.

Vadinasi, teisėtų revoliucijų visai negali būti? O diktatoriai – tironai? Ar ir tokių pašalinti negalima? Jei galima, tai kam ir kaip?

Šie klausimai veda prie Dietricho Bonhoefferio (1906–1945), vieno žymiausių XX a. teologų, kuris dėl pasipriešinimo Hitleriui 1943 m. buvo uždarytas į kalėjimą ir prieš karo pabaigą pakartas. Bonhoefferiui žinojo pasikėsimo į nacių valdžią planus, tačiau turėjo užduotį – vykdyti tarptautinę pasipriešinimo „diplomatiją“. Tad galima sakyti, kad šis vokiečių kunigas buvo netiesiogiai įsivėlęs į bandymus nužudyti tironą.

Kaip Bonhoefferis suprato, kad diktatoriui ir jo gaujai būtina aktyviai priešintis? Iš anksčiau paminėtos jo citatos matyti, kad jis valdžią vertino ir gerbė, ir jokia būdu nelaikė jos šėtono parankine. „Pasaulis nėra padalintas tarp šėtono ir Kristaus; jis visut visas priklauso Kristui, kad ir ką bemanytume“, rašoma *Etikoje* (pradėtoje karo metu, bet nepabaigtoje). Bonhoefferiui nebuvo priimtinas dalijimas į pasaulietinę ir krikščionišką sritis. Tėra „tik viena erdvė – Kristaus tikrovės“, ir nėra „jokio tikro buvimo krikščioniu anapus pasaulio tikrovės“. Vadinasi, trauktis nėra kur! Užsidaryti saugiai bažnyčios gete nėra pateisinama: „Kiekvieno bandymo pabėgti iš pasaulio kaina anksčiau ar vėliau tampa nuodėmingas atsidavimas šiam pasauliui“, – perspėja Bonhoefferis.

Valdžia savaime nėra šėtono įrankis, jos „kalavijas“, galios instrumentai nėra velniški. Tačiau

valdžia gali būti paversta prieš parankine, jos atributai – palenkti blogio tarnybai. Nacional-socialistų ideologijoje Bonhoefferis gana anksti pastebėjo demoniškas tendencijas: masių, kolektyvo sudievinimą bei visišką įstatymo ir doros pamynimą. Kai individo interesai palenkiami kolektyvo arba sudievinotos tautos interesams, „gyvenimas sunaikinamas“ (*Ethik*).

1941 m. Bonhoefferis rašė: „Valdžios egzistavimas neatsiejamas nuo jos dieviškosios paskirties. Tik išpildydama savo paskirtį, valdžia pateisina savo egzistenciją.“ Todėl „visiškas valdžios atitolimas“ nuo paskirties įgyvendinimo kelia abejonę dėl jos egzistavimo. Politinė valdžia, savo paskirtį paverčianti priešinga Dievo duotajai, praranda ir savo, kaip Dievo duotosios,

Tikintys žmonės turėtų nebijoti kurį laiką ir pakentėti, kaip darė jų Viešpats

statusą. Jeigu valdžia patenka, pavyzdžiui, į „plėšikų rankas“ (Ts 2, 16), jeigu faktinė valdžia nėra teisėta, nes priešiška valstybė pavergė šalį, *tada* maištas galimas ir galbūt netgi būtinas (pvz., 2 Kar 18, 7).

Anot Bonhoefferio, iš principo paklusti valdžiai yra būtina, tačiau jis matė, kaip griauamas gyvenimas, kaip nekalti žmonės masiškai uždarinėjami į kalėjimus ir koncentracijos stovyklas, net šaltakraujiškai žudomi, o valdžios viršūnėse sukasi begėdiški nusikaltėliai; matė „totalų naikinimo karą, kuriame pateisinama viskas, net pats nusikaltimas.“ Jeigu valdžia taip akivaizdžiai ir radikaliai iškreipia savo paskirtį, „netenka paklusnumo reikalavimo.“ Tokiu atveju, kaip dar prieš karą yra teigęs rašinyje „Bažnyčia žydų klausimo akivaizdoje“, gali tekti „pačiam kristi pagaliu į ratus“, t. y., griebtis veikti jėgos priemonėmis.

Tačiau toks „visiškas sužlugimas Dievo apvaizdos valia įmanomas tik dienų pabaigoje“, taigi istorijoje labai retas. Bonhoefferis Hitlerį laikė kad ir ne pačiu Antikristu, tai „Antikristo įsikūnijimu“. Tad teisė šalinti demoniškus tironus yra kraštutinė priemonė ir retais atvejais pateisinama. Pasak Bonhoefferio, ji turėtų priklausyti ne bet kam, o pačios valstybės institucijų tarnautojams – kam nors iš valdžios aparato arba kariuomenės. Tiems, kurie veikia vardan visuomenės intereso ir turi kuo geresnių priemonių sukilimą sėkmingai užbaigti. Dėl to planuodami pasikėsimą prieš Hitlerį, sąmokslininkai iš kariuomenės gretų kartu rengė ir visos valstybės perversmą (1944 m. liepos 20 d., deja, žlugusį); vien tik pašalinus Hitlerį kaip asmenį į jo vietą būtų atėjęs kitas nacistas.

Kadangi Jėzaus Kristaus įsakymai galioja visam pasauliui, o Dievo žodis viršija visas valdžias, Bažnyčios pareiga – politinei valdžiai priminti apie jos atskaitomybę Dievui, apie teisę ir laisvę. Vienoje iš ryškiausių savo *Etikos* pastraipų, be abejo, omenyje turėdamas visų pirma savo nacionalsocializmo metų bažnyčią, Bonhoefferis rašo:

„Bažnyčia pripažįsta Vienatinį Dievą, apsiireiškusį Kristuje visiems laikams ir nepakenčiantį šalia savęs kitų dievų, skelbusi nepakankamai atvirai ir aiškiai. Pripažįsta savo baimingumą, netvirtumą ir pavojingą bendrininkavimą. Ji nesyk sutrypė savą saugotojos ir guodėjos tarnystę. <...> Ji laikėsi nebyliai, kai turėjo šaukti, nes nekaltųjų kraujas šaukėsi dangaus. <...> Ji matė, kad prisidengiant Kristaus galybės vardu, vyksta neteisėybė... Bažnyčia pripažįsta mačiusi savavališką brutalią jėgos naudojimą, nesuskaičiuojamų nekaltųjų kūno ir sielos skausmą, mačiusi priešpaudą, neapykantą, žudynes ir nutylėjusi užtarimo žodį, neieškojusi pagalbos kelių.“

Užtat pats Bonhoefferis pamatė savo „konkrečios atsakomybės lauką“, pasijuto Dievo akivaizdoje kviečiamas „paklusnumo ir atsakomybės veiksmams“ ir rado savo kelią „tikėjime ir prisirišime prie vienatinio Dievo“ (*Pasipriešinimas ir nuolankumas*) – nors jo pasipriešinimas ir nebuvo apvainikuotas sėkme.

XFM galite klausyti ultratrumpųjų bangų dažniu 91,4 Klaipėdoje ir 106,9 Panevėžyje.

Taip pat apsilankę radijo stoties internetinėje svetainėje adresu: www.XFM.lt

Be to, mobiliosios operacinės sistemos Android vartotojai jau gali nemokamai atsisiųsti XFM grotuvą į savo mobiliuosius įrenginius Google™ play parduotuvėje.

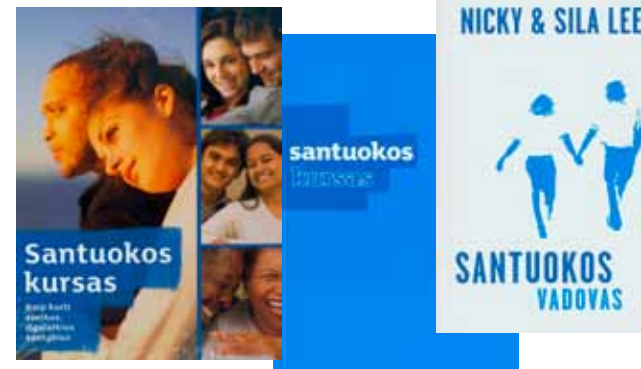
Šiuo metu vyksta paskutiniai pasirengimai tiesioginio eterio transliavimui XFM. Štai taip atrodo mūsų studija:

Šiuolaikinės krikščioniškos muzikos radijo stotis XFM plečia savo veiklą ir ieško radijo laidų vedėjų ir radijo laidų redaktorių. Tad jei esate iškalbingas, kūrybingas, tikintis, intelektualus ir turintis gerų idėjų radijo eteriui – kviečiame prisijungti prie mūsų komandos! Susidomėjus kreiptis tel.: +370 620 49777 arba el. paštu: info@xfm.lt.

Draugaukime kartu

„Santuokos kursas“ – tai septynių dalių mokymo kursas sutuoktiniams, skirtas poros santykiams stiprinti. Kurso temos:

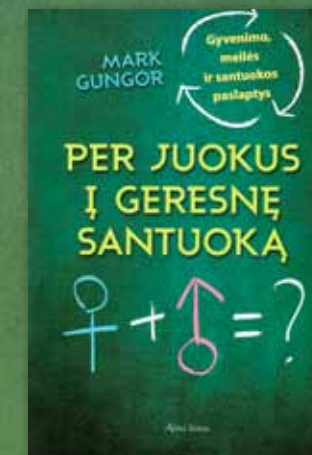
- Tvirtai pamatai
- Bendravimo menas
- Konfliktų sprendimas
- Atleidimo galia
- Artimųjų įtaka – praeitis ir dabartis
- Geras seksas
- Veiksni meilė

Nicky ir Sila Lee gyvena santuokoje jau daugiau kaip trisdešimt metų. Turi dukterį ir tris sūnus. Pora dirba Bromptono Švenčiausios Trejybės bažnyčioje Londone. Santuokos, tėvystės ir motinystės temomis bei įvairiais šeimos gyvenimo klausimais jie jau yra konsultavę tūkstančius žmonių. Parengė „Knygą tėvams“ ir įvairius kursus: „Santuokos kursai“, „Pasirengimo santuokai kursai“, „Kursai tėvams“ ir „Kursai paauglių tėvams“.

„Per juokus į geresnę santuoką“ – labai netipiškas savaitgalio seminaras vedybų klausimais. Marko pateikiamos iliustracijos labai originalios – jos tokios spalvingos ir linksmos, kad lepsite juokais. Na, o pasisėmę vertingų žinių ir prisijuo- kę ligi soties patys užsidedsite noru šiais „perliukais“ pasidalinti su savo bičiuliais ir artimaisiais. Mokytis su šypsena daug smagiau. Humoras padeda geriau įsiminti pamokymus ir efektyviau įsisavinti žinias. Jas po seminaro noriai taiko praktikoje.

Šiame DVD rinkinyje rasite viską Marko Gungoro seminaro medžiagą ir vieną diską dovanų.

PER JUOKUS Į GERESNĘ SANTUOKĄ

Charizmatiškasis pastorius Markas Gungoras, JAV išgarsėjęs beprotiškai populiariais seminarais sutuoktiniams, yra įsitikinęs, kad šimtas procentų skyrybų prasideda vos susituokus. Tačiau bėdos šeimoje kyla ne dėl blogo partnerio, o dėl neteisingo santuokos, sutuoktinio ir meilės suvokimo. Tad pasitelkęs humorą, Bibliją ir gyvenimišką patirtį Gungoras moko santuokos fizikos dėsnių, demaskuoja mitus ir atvirauja apie tai, kas paprastai lieka už miegamojo durų.

Stipri santuoka neša didžiulį dividendų – tai ir išlikusi šeima, ir geri santykiai su vaikais, ir geresni darbdaviai, vadovai, darbuotojai... Ji paliečia visas mūsų gyvenimo sritis, todėl į ją investuoti verta. Jau kelerius metus organizuojame DVD seminarus „Per juokus į geresnę santuoką“, į kuriuos ateina įvairaus išsilavinimo ir amžiaus poros. Visas jas įkvepia ir sustiprina gyvenimiški ir linksmi M. Gungoro patarimai, išdėstyti ir šioje knygoje. Tikiu, kad jie padės ne vienai sutuoktinių porai Lietuvoje.

*Dalia Bytautienė,
Nesavanaudiškos lyderystės instituto
direktorė*

Kas ciesoriaus – ciesoriui!

Ieškau
krikščionių
demokratų

Giedrius Surplys

**Deklaruoti
krikščionišką politiką
Lietuvoje tebėra labai
populiaru, tačiau ar
jaučiame krikščioniškąją
demokratiją? Ją turi
sukurti ne deklaracijos,
bet žmonės.**

Jėzus prisakė savo žmonėms gyventi bažnytinį ir pilietinį gyvenimą tardamas: „Kas Dievo – Dievui. Kas ciesoriaus – ciesoriui.“ Ši frazė, ko gero, išgelbėjo daugybę ankstyvųjų krikščionių Senovės Romos imperijoje, nes IV amžiuje imperatorius Konstantinas suprato, jog atiduodami „kas Dievo – Dievui, kas ciesoriaus – ciesoriui“ krikščionys gali tapti uoliais piliečiais. Juk Kristus ragino paklusti ne tik bažnyčiai, bet ir valstybinei valdžiai.

Paradoksalu, tačiau nuostata „kas ciesoriaus – ciesoriui“ iš krikščionių suformavo ir uolius demokratų. Pasaulis matė visokių valdovų, tad tikintiesiems kilo klausimų, ar tikrai privalu akiai tarnauti despotams, tironams ar psichiškai paliegusiems „ciesoriams“. Ar šie valdovai yra

„Dievo skirti“ už kokias nuodėmes, ar jie – istorijos klaida, kurią būtina ištaisyti. Šie svarstymai ilgainiui įdomiai modifikavo posakio „kas ciesoriaus – ciesoriui“ supratimą. Krikščionys tebesijautė turį besąlygiškai paklusti valdovams, tačiau stengėsi, kad valdovais taptų kuo vertesni jais būti asmenys.

Krikščionys ir dalyvavimas

O kokie krikščionys-piliečiai, krikščionys-politikai esame šiandien? Girdėdami ar patys patyrę, kiek politikoje yra nesąžiningų ir nedorų sprendimų, daugelis tikinčiųjų nusišalina nuo bet kokio dalyvavimo valstybės valdyme ar savivaldoje. Politika yra kova dėl savo interesų, todėl moralės, silpnesniojo teisės ten tenka ieškoti su žiburiu. Daugeliui tikinčiųjų patogiau tiesiog ją nesivelti. Rinkdamiesi tokį nusišalinimą krikščionys netenka galimybės religinius klausimus paversti politiniais, visos valstybės reikalais. Tokių klausimų pavyzdžiai: bažnytinė santuoka ir jos civiliniai padariniai, abortai, tikybos pamokos ar biudžeto asignacijos religinėms bendruomenėms. Galų gale net būdami abso-lyčiai apatiški tam, kas vyksta valstybėje, kaip dori krikščionys privalome mokėti mokesčius (ir vėl: „kas ciesoriaus – ciesoriui“). Išeitų, kad nesirūpindami, kaip išleidžiami mūsų mokesčiai, elgiamės aplaidžiai.

Dar vienas politinio dalyvavimo kelias – galvoje ir širdyje įvykdytas Bažnyčios ir valstybės atskyrimas. Tokį aktą atlikę asmenys viešajame gyvenime vadovaujasi vienais standartais (pirmiausia paiso savo interesų, vadovaujasi taisykle „tikslas pateisina priemones“ ir dažnai užmerkia akis, kai kolegos ar bendrapartiečiai „stumia“ nekrikščioniškas iniciatyvas), o privačiame, šeimos gyvenime įsivaizduoja esantys uolūs tikintieji. Paprasčiausias tokių veikėjų pavyzdys būtų politikas, kiekvieną sekmadienį vedantis vaikus į pamaldas, bet nespjaunantis į kyšius arba susitaikantis su kyšininkavimu savo aplinkoje. Mano manymu, tai kenkia psichikai ir paverčia žmogų neskaidriu politiku ir drungnu krikščioniu.

Egzistuoja ir trečias pasirinkimas – uolūs tvirti tikintieji, jaučiantys pareigą ir pašaukimą

būti krikščionimis-piliečiais arba krikščionimis-politikais, o tapę jais savo tvirtu stuburu laužantys visą netiesą ir sugedimą valstybėje. Kalbu ne tik apie pasyvią rinkimų teisę (politikai, kuriuos išrenka į valdžią), bet ir apie aktyvią rinkimų teisę (valdžią renkantys piliečiai). Būkite malonūs, praneškite redakcijai, jeigu tokių pažįstate.

Krikščionys ir politika

Turbūt visi sutiksime, kad tokių žmonių Lietuvoje labai trūksta. Ar nesate pasvajoję, kaip būtų puiku turėti sąžiningų, dorų, protingų krikščionių partiją?

Šiuo metu Lietuvoje veikia trys politinės partijos, kurių pavadinime rasime būdvardį „krikščioniška“. Tai – dešimtadalis visų daugiau ar mažiau aktyvių Lietuvos partijų. Dar turime partiją, kurios narys kunigas. Netgi buvome išrinkę į valdžią politinį darinį, kuriam rinkimų programą atstojo dešimt Dievo įstatymų. Lyg ir džiugu, kad esame taip gausiai atstovaujami, tačiau, ar jaučiame džiaugsmą? Turbūt nelabai. Gal, priešingai, visos krikščioniškosios besivadinančios partijos tik diskredituoja krikščionybę?

Galime vardyti daug priežasčių, kodėl taip besivadinančios partijos nepateisina krikščionių lūkesčių. Todėl, kad „krikščioniškumą“ jos naudoja tik kaip jauką privilioti tikinčiųjų balsus; todėl, kad joms trūksta gebėjimo formuoti krikščionišką politiką; todėl, kad mūsų, kaip krikščionių, interesai taip pat labai skirtingi; todėl, kad jų principai nuskesta didžiosios pasaulietinės politikos interesų jūroje; todėl, kad joms priklauso šiame straipsnyje anksčiau apibūdinti dvigubų standartų politikai. Galų gale nėra lengva suformuoti viską apimančią krikščionišką politinę doktriną. Mums neturėtų kilti keblumų dėl šeimos, švietimo ir socialinės politikos, tačiau, kas yra krikščioniška ekonomika, ekologija ar energetika? Partija turi turėti programą ir šiais klausimais.

Vis dėlto svarbiausia sąlyga užgimti ir krikščioniškai partijai yra žmonės. Ne programos gimdo partijas, o partijų nariai. „Krikščioniškais“ pavadinti dariniai, kuriuose gausu teisiųjų ar teistųjų asmenų, alkoholikų ar narkomanų,

Vis dėlto
svarbiausia
sąlyga užgimti
ir krikščioniškai
partijai yra žmonės.
Ne programos
gimdo partijas, o
partijų nariai

Lietuvai tegali pasitarnauti tiek, kiek lietuvių pavadintas Hanibalas Lechteris. Esant tokiam kontingentui neįmanoma įgyvendinti net ir tobuliausios krikščioniškosios demokratijos programos.

Todėl paliepiamas „kas ciesoriaus – ciesoriui“ turėtų priminti kiekvienam tikinčiajam, kad privalome būti aktyvūs piliečiai, turime atsakingai rinkti valdžios žmones, o patys pajutę pasaulišką politiką suprasti tai ne kaip išpuikimą, bet kaip pareigą.

Krikščionys ir pridėtinė vertė

Lietuvai krikščionių politikų reikia ne tik todėl, kad būtų atstovaujama krikščionių interesams. Neiškreipta krikščioniška demokratija valstybei suteikia humaniškumo, nes žmogus, jo orumas visada yra svarbesnis už sistemas, klases ar finansus. Ji politikai suteikia diplomatiškumo, nes smerkia oponentų nuodėmes, tačiau oponentus myli. Prie ekonominio ir socialinio rūpinimosi žmogumi lygmens krikščioniškoji demokratija prideda dvasinę rūpybą. Galiausiai savo veiklos sąžinės apskaitą krikščioniškoji demokratija veda ne nuo kadencijos iki kadencijos, bet amžinybėje.

Taigi būkite malonūs, praneškite redakcijai, jeigu pažįstate gerų krikščionių demokratų, įskaitant ir jus.

PASAULINĖ LYDERYSTĖS KONFERENCIJA

DVD TRANSLIACIJA, ĮGARSINTA LIETUVIŲ KALBA

KLAIPĖDOJE:
LAPKRIČIO 15-16 D.
LCC TARPTAUTINIAME UNIVERSITETE

VILNIUJE:
LAPKRIČIO 22-23 D.
FORUM PALACE, GALAXY SALĖJE

Pagrindinis konferencijos tikslas - ugdyti lyderius visame pasaulyje įkvėpiant juos, suteikiant ar atgaivinant ateities viziją, lavinant įgūdžius visuomenės ir bažnyčios labui. Šis pasaulinis renginys, 4-ą kartą organizuojamas Lietuvoje. Tai dvi dienos, kupinos įkvėpimo, padėsinimo ir įgūdžių vystymo. Prisijunkite!

REGISTRUOKITĖS: WWW.LYDERIAMS.LT

Krikščionis ir politika

Arnoldas Matijošius

Tema, kuria norėčiau pareikšti nuomonę, mūsų bendruomenėse dažnai sukelia įvairius nesutarimus ir ginčus. Politika yra labai plati sąvoka, todėl norėčiau ją susiaurinti ir susitelkti ties rinkimų klausimu.

Rinkimai yra vienas svarbiausių politinių instrumentų; juos pasitelkdamas demokratinės valstybės formuoja savo valstybės ir viešąją valdžias, reiškia pritarimą ar nepritaringą valdančios parlamentinės daugumos (ir/ ar išrinkto prezidento) vykdomai politikai. Kartais pasigirsta balsų: „Kam mums eiti į rinkimus, juk vis tiek be mūsų jau nuspręsta, kas juos laimės“ arba „Niekas nepasikeis nuo to, ar mes eisime į rinkimus, ar ne.“ Tačiau, kad būtų aiškiau, palyginkime svarbių rinkimų dieną su sekmadieniu, krikščionims svarbia Viešpaties prisikėlimo diena. Jeigu mes sekmadieniais – o juk prisipažinkime, kad kitomis dienomis nelabai ir randame tam laiko – nebeisime į savo surinkimą, pasaulis nustos regėti bažnyčią, jos gyvąjį kūną, jos kolektyvinį šlovinimo ir kentėjimo paveikslą. Kaip sakė teologas Česlovas Kavaliauskas, žmogus yra nuolat „tveriamas“ (kuriamas), ir labai veiksminga Dievo kūryba vyksta būtent sekmadieniais, mums bendraujant vienas su kitu. Ar reikalingas Dievui žibintas, kuris slepiasi po stalu ar spintoje (t. y. nėra žmogaus tikinčiųjų surinkime sekmadienį). Na, Jo vietoje aš išgyčiau kitą žibintą, o pasislėpusį pamirščiau. Tad aiški analogija – valstybė neturi savo piliečių ir nėra netgi valstybė apskritai, jeigu kas trejus, ketverius ar penkerius metus tie piliečiai NEINA į rinkimus.

Mes esame gundomi tiek teologiškai, tiek emociškai pateisinti savo politinį neišprusimą, pilietinį abejingumą ir apolitiškumą. Vieni krikščionys nusivylę nevykstančiomis esą būtinomis šalyje reformomis, kiti – Dievo sugebėjimu keisti vyriausybių ir vadovų nuostatas. Teologiškai tai vertinčiau kaip bandymą Dievo teisingumą atlikti savo rankomis, nors mes turime aiškų atsakymą, kad taip daryti nereikia, randamą tiesiogiai Dievo Žodyje. Jėzus paprašė parodyti dinarą ir pasakė, kad jeigu vienoje jo pusėje nukaldintas cezaris (valdovas), tai reiškia, kad mes privalome taip ir mąstyti, ir gyventi, t. y. atiduoti valdžiai tai, kas jai priklauso. Rinkimus rengia valdžia, juose būtina turi dalyvauti rinkėjas, nepaisant jo santykio su Kristumi. Deja, kai kurie Kristaus sekėjai mano, kad jie yra „aukščiau už pasaulietinius rinkimus“, jiems negalioja tam tikros pilietinės

”
Deja, kai kurie Kristaus sekėjai mano, kad jie yra „aukščiau už pasaulietinius rinkimus“, jiems negalioja tam tikros pilietinės pareigos, nes jie užsiima „aukštesnio garbės lygio veikla“

pareigos, nes jie užsiima „aukštesnio garbės lygio veikla“. Tai – neetiškas ir nekrikščioniškas išsisukinėjimas. Mes gauname valstybės aparatu laiduojamas teises, tarp jų ir teisę evangelizuoti, kalbėti kitiems apie tikėjimą, tačiau nenorime prisiimti valstybės piliečio pareigų. Kritikai patvirtinti, manau, tinka dar viena istorinė paralelė. Ikiemancipaciniu periodu Šiaurės Amerikos baltaodžiams tikintiesiems nekildavo abejonių, kad Afrikos amerikiečių nereikia išlaisvinti iš vergijos, nes esą vėliau jiems, taip pat moterims, reikės suteikti vienodas kaip ir baltaodžių rinkimų teises. Kokia veidmainystė! Man atrodo, kad po daugelio metų (būtų geriau – kuo greičiau) mes lygiai taip pat stebėsime savo farizejiškais išvedžiojimais apie rinkimus kaip Antikristo įrankį, kaip šiandien stebime giliomis 19 a. rasizmo šaknimis Jungtinių Valstijų bažnyčios gyvenime.

Atsisveikinimas su **nekaltumu**

Modestas Nedzingis

Ar seniai darėte nusikaltimą?

Kol dar buvau vaikas, gyvenau net nežinodamas apie įstatymus. Bet kai jau sužinojau, kad jie yra, pirmą kartą pajutau tą nesmagų jausmą, jog jiems nusizengiu. Tie nusizengimai nebuvo labai dideli, bet jie vis vien griovė mano tobulą vidinę ramybę. Ir kuo daugiau įstatymų sužinodavau, tuo dažniau tą jausmą patirdavau. Kartais mano nusizengimai man būdavo aiškūs (pavyzdžiui, kai vogdavau), bet kitus dalykus tik vėliau supratau esant, įstatymo pažeidimus.

Šiomis dienomis kyla klausimas, ne ar nusizengėte įstatymams, bet ar jus pagavo tai darančius. Harvėjus Silvergleitas,¹ pilietinių teisių gynėjas iš JAV, parašė knygą „Trys nusizengimai per dieną“, kurioje teigia, jog vidutinis amerikietis kasdien nusizengia įstatymams to net nesuvokdamas. Jis rašo:

Vidutinis mūsų šalies profesionalas ryte atsikelia, eina į darbą, grįžta

¹ http://en.wikipedia.org/wiki/Harvey_A._Silvergleite

namo, pavalgo vakarienę ir eina miegoti, kartu net nesuvokdamas, kad jis ar ji šią dieną tikriausiai padarė keletą federalinių nusikaltimų. Kodėl? Atsakymas slypi šiuolaikiniuose kriminaliniuose federaliniuose teisės aktuose, kurių skaičius padidėjo lyg po sprogo, bei jie tapo nepaprastai platūs ir migloti.

Dauguma tų nusizengimų neužregistruojami ir už juos nėra baudžiama, nes prie kiekvieno žmogaus policininko juk nepastatysi. Tačiau su sparčia interneto plėtra ši situacija labai pasikeitė, o tie trys (ar daugiau) įstatymo pažeidimai jau gali būti užfiksuoti. Tuomet, jei valdžiai kažkuo neįtiksite, ji jau galės pasikapstyti jūsų praeityje ir surasti nusizengimų prieš įstatymus, kuriais jus apkaltinę galės lengvai su jumis susitvarkyti.

Didysis Brolis mus stebi

Ar tikrai visas jūsų gyvenimas fiksuojamas internete? Šiomet kilo pasaulinis skandalas dėl Edvardo Snoudenso paskelbtų slaptų dokumentų. Interviu laikraščiu „The Guardian“² Edvardas Snouzenas sakė:

JAV nacionalinė saugumo agentūra sukūrė infrastruktūrą, leidžiančią jai perimti beveik viską. Turėdama tokias galimybes ji susiurbia didžiumą bendravimo tarp visų žmonių pasiūlymų. Jei norėčiau paskaityti jūsų elektroninius laiškus arba, kas buvo siųsta iš jūsų žmonos telefono, man tereiktų pasinaudoti šia nusiurbta informacija. Galėčiau skaityti jūsų elektroninius laiškus, slaptžodžius, skambučių suvestinę, kreditinių kortelių duomenis.

Laikraštis *The Guardian* šį visuotinį sekimą apibūdina žodžiais:

JAV nacionalinė saugumo agentūra

² <http://www.theguardian.com/world/2013/jun/09/nsa-whistleblower-edward-snowden-why>

„Šiomis dienomis kyla klausimas, ne ar nusizengėte įstatymams, bet ar jus pagavo tai darančius

siekia surinkti, stebėti ir išsaugoti visas žmonių tarpusavio susižinėjimo formas.³

Į pasipiktinusių Europos šalių vadovų kritiką dėl šio sekimo skandalo JAV prezidentas atsakė⁴, jog visos šalys daro tą patį.

Kokios įtakos tai gali turėti mūsų gyvenimui? Pirmiausia turime prisiminti, jog internete nieko privataus negali būti. Jei net JAV saugumo dokumentai buvo paviešinti, tai paprasto Lietuvos žmogelio teisės į privatumą tikrai niekas nepagerbs. Tai reiškia, jog turite tikėtis, jog visi jūsų elektroniniai laišukai, žinutės per socialinius tinklus, „Skype“ pokalbiai bei žinutės yra skenuojami, potencialiai gali būti bet kada išklausomi/ skaitomi ir gali būti panaudoti prieš jus.

Kodėl man tai turi rūpėti?

Mums nereiktų savęs raminti žodžiais, jog aš nieko blogo nedarau, todėl man nerūpi, kad mane seka. Toks teiginys paremtas dviem neteisingomis prielaidomis. Pirma, tai, kad aš sąmoningai nedariau nusikaltimo, reiškia, jog prieš įstatymą esu nekaltas.

Antra, mus sekančioji pusė – valdžia – nieko blogo mums nedarys.

Jei dar nieko negirdėjote apie valdžios žmonių netobulumą, gal jūs visai neskaitote laikraščių ir to, ką jie rašo apie valdžios darbelius ir jų ryšį su nusikalstamu pasauliu.

³ <http://www.theguardian.com/commentisfree/2013/jul/15/cruz-nsa-collect-it-all>

⁴ <http://edition.cnn.com/2013/07/01/world/europe/eu-nsa>

Garsus anglų rašytojas ir žurnalistas Džordžas Orvelas (1903–1950) dar 1948 metais savo knygoje „1984-ieji“ aprašo įsivaizduojamą būgą visuomenės ateitį (distopiją), kurioje valdžia seks kiekvieną gyventoją visą laiką, siekdama absoliutaus paklusnumo Partijai ir Didžiajam Broliui. Romano rašymo metu internetas dar nebuvo išrastas. Nepaisant to, jo piešiamas paveikslas atrodo labai šiuolaikiškai. Savo romane „1984-ieji“ jis rašo:

Žinoma, niekaip nebuvo įmanoma sužinoti, ar šiuo momentu tave kas nors stebi. Kaip dažnai ir per kurią sistemą Minčių policija prisijungia prie kokio kanalo, galėjai tik spėlioti. Atrodė tikėtina, kad jie stebi visus visą laiką. Tenka gyventi su įpročiu, kuris tampa instinktu, jog kiekvienas garsas, kurį sukelsi, bus išgirstas, ir kiekvienas judesys, jei ne tamsoje, bus kruopščiai ištirtas.

Internetinio portalo Wikileaks vyriausiasis redaktorius Džulianas Asandžas pamatęs, jog Džordžo Orvelo romaną pasitelkus internetą jau beveik įkūnytas, pasibaisėjęs rašo:

Internetas, mūsų didysis emancipacijos (išlaisvėjimo nuo suvaržymų) įrankis, buvo transformuotas į pavojingiausią kada nors mūsų regėtą totalitarizmo atėjimo pagalbininką. Internetas tapo grėsme žmonių civilizacijai.⁵

Kadaangi toks valdžios vykdomas visuotinis nekaltų žmonių sekimas yra nekonstitucinis⁶ ir dėl to daromas slapta, jis kviečia viešinti visus tamsius šio pasaulio galingųjų darbus tam, kad visi sužinotų tiesą:

Turite pradėti nuo tiesos. Tik tiesa yra vienintelis kelias, kuriuo galime kur nors nueiti.⁷

⁵ <http://cryptome.org/2012/12/assange-crypto-arms.htm>
⁶ <http://online.wsj.com/article/SB10001424127887323823004578593591276402574.html>
⁷ http://en.wikiquote.org/wiki/Julian_Assange

„**Viską žinoti apie kiekvieną ir per tai įgyti neįtinkančių sutramdymo svertus valdžiai yra labai patogiu**

Čia jis siejasi su daugiau nei pusę amžiaus anksčiau užrašytais Džordžo Orvelo žodžiais:

Visuotinio melo amžiuje tiesos sakymas yra revoliucinis veiksmas.⁸

Ko galime tikėtis ateityje?

Viską žinoti apie kiekvieną ir per tai įgyti neįtinkančių sutramdymo svertus valdžiai yra labai patogiu. Prsidengiant kova prieš terorizmą ar šiaip nusikalstamumą totalinis sekimas tik plėsis. Be to, čia veikia dar vienas dėsnis – valdžios struktūros ir jos įtaka žmonėms turi nuolatinio didėjimo tendenciją. Kaip sakė šaltojo karo laikų JAV prezidentas (1981–1989) Ronaldas Reiganas:

Jokia valdžia niekada savanoriškai nesusimąžina, Valstybinės programos jas pradėjus niekuomet neprapuola. Iš tiesų šioje žemėje iš visų matomų dalykų valstybinė institucija yra panašiausia į amžinąjį gyvenimą!

Masino sekimo priemonėmis surenkama labai daug informacijos, jos peržvelgti nesugebėtų net didžiausia valstybės tarnautojų armija. Todėl dabar labai intensyviai kuriami didelių duo-

⁸ http://en.wikiquote.org/wiki/Talk:George_Orwell

menų kiekių analizės kompiuteriniai algoritmai, jie tampa vis labiau panašūs į vadinamąjį „dirbtinį intelektą“. Šie algoritmai veiks kaip „Didysis Brolis“ iš Orvelo romano ir stebės mus visą laiką. Manau, kad jau greitai sulauksime laiko, kai pas mus atėjęs mokesčių inspektorius sakys: „Tiksliai kodėl – nežinau, bet kompiuteris man nurodė patikrinti jūsų finansus, nes iškilo tam tikrų neaiškumų.“

Siekdama vis labiau kontroliuoti savo gyventojus, valdžia stengsis panaikinti grynuosius pinigus, kad visi atsiskaitymai vyktų tik per bankus ir būtų galima sekti visus sandorius. Grynųjų pinigų panaikinimas man siejasi su Biblijos Apreiškimo knygos 13 skyriuje piešiamu paveikslu:

Ir aš pamačiau kitą žvėrį, ateinantį iš žemės. (Apr 13, 11 b)

Jis vertė visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargšus, laisvuosius ir vergus, pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba ant kaktos, kad nė vienas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženklą ar žvėries vardo, ar jo vardo skaičiaus. (Apr 13, 16–17)

Tik nesant grynųjų pinigų įmanoma tokia toliau visų pirkimo-pardavimo sandorių kontrolė.

Galiausiai ši kontrolė bus panaudota tam, kad visi pagarbintų Antikristą:

Ir jis atvėrė nasrus piktžodžiauti Dievui, piktžodžiauti Jo vardui, Jo buveinei ir dangaus gyventojams. Jam buvo duota kovoti su šventaisiais ir juos nugalėti. Jam buvo suteikta valdžia visoms gentims, kalboms ir tautoms. Ir jį garbina visi tie žemės gyventojai, kurių vardai neįrašyti nuo pasaulio sutvėrimo nužudytojo Avinėlio gyvenimo knygoje. (Apr 13, 6–8)

Paguoda tikintiesiems

Krikščionys jau žino, kad galiausiai nieko neliks paslėpto:

Nėra nieko uždengto, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpto, kas nepasidarys žinoma. (Lk 12, 2)

Jėzus sako, jog galiausiai viskas iškils į šviesą – tiek mūsų darbai, tiek ir valdžios. Tačiau visiškai pasitikėti galime tik Dievu, kuris viską žino ir mato. Visuotiniu sekimu užsiimanti valdžia jau ropščiasi ten, kur jai nedera, – į Dievo sostą. Tai darydami valdžios atstovai imituoja Dievą, bet iš tiesų eina Antikristo keliu.

Dėl ateisiančių persekiojimų, kuriuos patirs neįtikė valdžiai tikintieji, Jėzus mus guodžia:

Sakau jums, savo draugams: nebijokite tų, kurie žudo kūną ir paskui nebegali daugiau nieko padaryti. Aš parodysiu jums, ko turite bijoti: bijokite to, kuris nužudęs gali įstumti į pragarą. Taip, sakau jums, šito bijokite! Argi ne penki žvirbliai parduodami už du skatikus? Tačiau nė vienas iš jų nėra Dievo pamirštas. (Lk 12, 4–6)

Tikintieji patirs persekiojimus dėl savo tikėjimo, tačiau neturime to bijoti. Dievo turime bijoti labiau. Dievas mus paguos ir suteiks mums amžinuosius namus savo karalystėje.

Greta Mauricaitė

Neužtrenk durų, kur sugrįši?

Neužtrenk durų –
 kur sugrįši?
 Neuždaryk lango –
 pro ką žiūrėsi?
 Nenuskriausk brolio –
 ką mylėsi?
 Nenutrauk stygos –
 kaip ja griežti galėsi?
 Nemeluok, kai neturi, –
 kuo pasigirsi, kai turėsi?
 Nespjauk į vandenį –
 ką gersi?
 Nemesk šukių ant kelio –
 kuo vaikščiosi?
 Nebėk nuo prašančio –
 kas tau prireikus padės?
 Nenukirsk medžio –
 į ką įlipsi?
 Neužsidenk akių –
 kaip mano lūpas paliesi?
 Neužsikimšk ausų –
 kaip verkiantį girdėsi?
 Neįskaudink širdies –
 kaip aš tada mylėsiu?
 Neliesk ne savo –
 kas bus, kai palies tavo?
 Nebėk nuo kalno –
 kas bus kopiant?
 Nepamiršk skėčio –
 ką darysi per lietų?
 Nepamiršk žodžio –
 kuo pasidalyti galėsi?
 Nepamiršk Dievo –
 kuo tikėsi?

Valdas Skrabas

Žiburius žarstyt

Mylėti žemę, gamtą
 Pasaulį apkabinti;
 Troškimus pakylėti –
 Į tą beribį dangų.

Gyvybei leist tekėti,
 Atverti savo sielą;
 Viltigai žvelgt į žmogų,
 Nors ir ne kartą puolusį.

Giedoti skambų himną,
 Eiles ant lapo lieti;
 Ištiesti ranką –
 Praeiviui ją paduoti.

Į priekį visad žengti,
 Nepasiduoti nevilčiai;
 Keliauti per pasaulį
 Ir žiburius žarstyti.

Dievo pažadas man

Almantas Mikėnas

Šeimoje visada gyvenome kaip tradiciniai krikščionys – katalikai: kiekvieną sekmadienį lankėme mišias, šventėme šventes ir pan.

Nuo paauglystės iki pilnametystės didžiąją mano gyvenimo dalį užėmė įvairi veikla (kartais netgi nusikalstama) su draugais, kuri yra laikoma įprasta tokio amžiaus jaunimui. Su bičiuliais jaučiausi saugus, neįveikiamas ir mylimas. To man labai reikėjo. Visgi, krikščioniškos šeimos tradicijos paliko pėdsaką ir visada žinojau, kad yra Dievas ir kad jis mane myli, tačiau nejaučiau, kad tai įpareigoja mane kažką dėl to daryti. Rimtesnis tėvelio požiūris į tikėjimą lėmė tai, kad aš kartais važiuodavau su juo į naujasias pamaldas, klausydavau kokios ten vyksta kalbos ir retkarčiais paskaitydavau įvairias tikėjimo knygas. Mane sudomino kitoks Dievo paveikslas, toks kokį įgyvendino Jėzus, tuo metu man tariamas Dievo Sūnus... Taigi, perskaičiau vieną knygą apie jo gyvenimą, kuri iš esmės yra plėtinys Naujajame Testamente esančių Evangelijų, ir palūžau. Palūžau, nes pasibaisėjau žmonėmis ir ką jie padarė Jėzui.

Kuris laikas pamaldas lankiau savo noru, norėdamas daugiau sužinoti apie tą nekaltai nužudytą žmogų. Vėliau tai tapo įpročiu, kuris vizualiai turėjo įtakos mano charakteriui, apsisprendimams ir būdai, nors iš esmės viduje likau praktiškai toks pat.

Prasidėjo studijų metai – naujas miestas, nauji žmonės ir atėjo tas laikas, kai įsimylėjau.

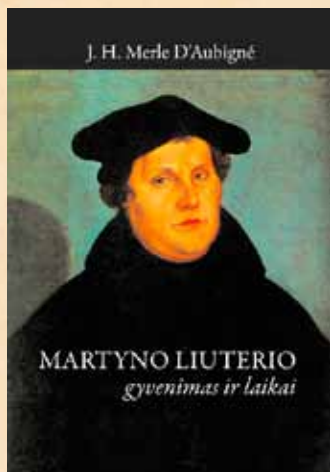
Mano ir draugės santykiai, kiek žinojau iš savo ir aplinkinių patirties, buvo neblogi, na buvo nemenkų trukdžių sklaidiems mūsų santykiams, bet tai tik dar labiau mus traukė. Po studijų laisvu metu dirbau ir toks ratas sukosi apie porą mėnesių. Po įvairių mano priimtų sprendimų ir nuolatinio kompromisų taikymo mane užklupo toks metas, kai kiekviena mano gyvenime sritis komplikavosi: studijos nesisekė, mane atleido iš darbo, per vieną mėnesį du kartus sudaužiau automobilį ir galiausiai išsiskyriau su drauge. Apsidairęs pripažinau, kad esu duobėje ir neįsivaizduoju, kaip iš jos išlipti. Santaupos taip pat jau ėjo į pabaigą, kartais net likdavau skolingas už būstą. Viskas, norėjau šaukti visu balsu ir kam nors išsakyti savo apgailėtiną situaciją, bet buvo gėda tai padaryti kitam žmogui ir maniau, kad net ir draugas manęs gerai nesuprastų, nes aš ir pats nesuprantu nei savęs, nei kaip reikia teisingai gyventi šiame pasaulyje. Prisiminiau savo seną draugą – Dievą. Dabar žinau, kad Jis labai ilgai laukė mano nuoširdaus pokalbio su savimi. Išsakęs, ką galvoju apie visą Jo sukurtą pasaulį, liepiau Jam kalbėti. Supratau, kad reikia atsiversti Bibliją, nes tikėjau, kad tai yra Dievo Meilės Laiškas žmogui. Tai padaręs, mano dėmesį patraukė keletas eilučių Mato Evangelijos šeštame skyriuje. Ypač viena: „Jūs pirmiausia

”
Apsidairęs pripažinau, kad esu duobėje ir neįsivaizduoju, kaip iš jos išlipti

ieškokite Dievo Karalystės ir Jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta.“ (Mato 6–33) Susimąsčiau ir pagalvojau, kad visą tą laiką, kai elgiausi, atrodytų, kaip dievobaimingas žmogus (bažnyčios lankymas, kasdieninis Biblijos skaitymas), aš niekada rimtai ir nuoširdžiai neieškojau Dievo Karalystės. Tada pasakiau, kad tikrai neturiu ko prarasti ir nusprendžiau taip daryti pagal savo supratimą. Kadangi turėjau nemažai laisvo laiko, ėmiau melstis naktimis ir dienomis skaityti Bibliją ir įvairius komentarus, spręsti įvairias Šventojo Rašto pratybas. Dėl neaiškių dalykų, kuriuos rasdavau Rašte, kreipdavausi maldoje į Dievą ir Jis man dažnai atsakydavo gyvenimiškais pavyzdžiais. Bibliją tyrinėdavau vidutiniškai apie keturias–šešias valandas per dieną. Tai truko apie porą savaitių. Ir taip vieną naktį besimeldžiant atrodė, kad prie manęs iš tikrųjų priartėjo Dievo Karalystė, supratau, kad mano nuodėmės atleistos ir esu išgelbėtas per Jėzaus Auką. Žinoma, verkiau, nes jaučiausi mažiausiai to vertas.

Taigi, nuo to laiko taip ir gyvenu: vis trokšdamas pažinti daugiau ir tinkamai atstovauti šiame gyvenime savo Gelbėtoją Jėzų Kristų. Nesu tobulas ir suklumpu šiame kelyje, tačiau visada prisimenu Jo didžią malonę, parodytą man, o kai reikia vėl ir vėl atsikusiu į Jo pažadus, kurie yra tikri ir vis dar galiojantys.

MARTYNO LIUTERIO GYVENIMAS IR LAIKAI

56 Lt | Kietas viršelis | 552 psl.

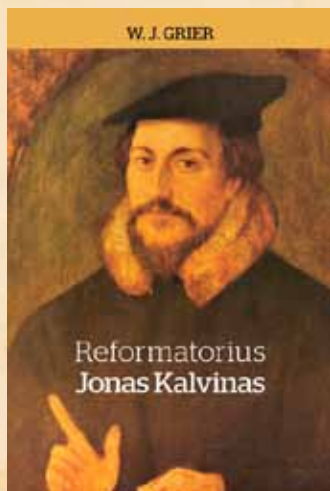
Ši knyga, parašyta XIX amžiaus penktajame dešimtmetyje, laikoma geriausia Martyno Liuterio biografija.

Joje ne tik išsamiai aptariama Martyno Liuterio asmenybė, bet ir pateikiama bažnytinių, politinių bei visuomeninių įvykių, sukėlusių Reformaciją, apžvalga. Atskleidžiama atmosfera, kurioje vyko Reformacija, ir tokių žmonių kaip Liuteris atliktas vaidmuo.

„Martyno Liuterio gyvenimas ir laikai“ – tai meistriškas vieno iš Dievo žmonių, šešioliktajame amžiuje sutraukusių Romos grandines, paskatų, įsitikinimų ir veiksmų aprašymas. Jo žodžiai, jo gyvenimas ir šiandien mums kalba.

J. H. Merle D'Aubigné gimė 1794 metais Ženevoje. Pats pasirėngė tarnauti Ženevos universitete. 1817 metais lankydamasis Vokietijoje, pajuto stimulą parašyti nemirtingąją „Šešioliktojo amžiaus Reformacijos istoriją“. Visą gyvenimą tarnavo ganytoju, dvaro pamokslininku ir seminarijos prezidentu.

REFORMATORIUS JONAS KALVINAS

19,50 Lt | Kietas viršelis | 176 psl.

„Šešiolika metų stebėjęs Kalvino gyvenimą, turiu teisę paliudyti, jog šis žmogus yra gražiausias krikščioniško gyvenimo ir mirties pavyzdys, jį lengva šmeižti, tačiau sunku pamėgdžioti.“

Kalvino biografas Teodoras Beza

„Gerai J. Kalviną ištyrinėję autoriai teigia, kad „jo įtaka pranoko Bažnyčios, taip pat Ženevos sienas, nes daugelis jo minčių apie politiką, estetiką, mokslą ir istoriją tapo neatsiejama Vakarų minties dalimi, ir mes turime pripažinti jį vienu didžiųjų konstruktyvių protų, vienu lemiamų Vakarų kultūros ir civilizacijos raidos veiksmių“. <...> Viliamės, kad šioje knygoje šis nedidelis autoriaus išsamiai ištirtos jo veiklos įvertinimas supažindins jus su reformatoriaus, savo sveikatos, turto, ištaigos sąskaita triūsusio Dievo šlovei, nepailstamai tarnavusio vienam tikrajam Dievui ir skelbusio Jo tiesą tiek Jo tautai, tiek ir pasauliui, nuveiktu dideliu darbu.“

Iš leidėjų žodžio

Šias knygas galite įsigyti „Reformatų knygyne“

Pylimo 31-6, LT-01309 Vilnius.

Darbo laikas I–V 9.00–17.00 val.

Internetiniame knygyne www.reformatuknygos.lt, kituose krikščioniškuose knygynuose bei didžiuosiuose Lietuvos knygynuose.

Draugystė su „Bočių“ klubu

Draugystė su Lietuvos pensininkų sąjungos „Bočiai“ Vilniaus miesto bendrija prasidėjo 2012 m. rudenį, kai misionieriško labdaros fondo „Šviesa rytuose“ pirmininkas Zenonas Buivydas bei valdytojas Remigijus Jucevičius pirmą kartą apsilankė bendrijos būstinėje Vilniuje ir susipažino su klubų prezidentais.

Tuomet buvo pasiūlyta surengti 4 koncertus per metus, kurie vyktų Vilniaus baptistų bažnyčioje „Malonė“. Į šią prasmingą veiklą įsijungė keletas tikinčiųjų bendruomenių, tad kartu organizuojame krikščioniškos muzikos koncertus su įdomia programa garbingiems svečiams. Senolių klubams priklauso apie 2000 narių, todėl jie kviečia vieni kitus į mūsų organizuojamus renginius. Visi drauge susirenka pasiklausyti giesmių, klasikinės muzikos kūriniių bei paskaitos iš Šventojo Rašto. Kiekvieno koncerto metu vaišinamės, bendraujame.

Per Kalėdas išdaliname apie 200 dovanėlių, kurias atsiuntė fondas „Šviesa rytuose“ iš Vokietijos.

Džiaugiamės, kad 2013 metų kovo – balandžio mėnesiais „Malonės“ bendruomenės diakonas Robertas Peteraitis vedė „Alfa“ kursą, kur senjorai galėjo užduoti daugybę klausimų apie tikėjimą, krikščionybę, Dievo Žodį.

Vilniečius pradžiuginame, kas ketvirtį dovanodami žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“.

Nuoširdžiai dėkojame visiems, dalyvaujantiems šioje veikloje.

Redakcija

Robertas Peteraitis

Jei neskaitai laikraščių – esi neinformuotas,
jei skaitai – esi suklaidintas.
– Markas Tvenas (1835–1910), amerikiečių
rašytojas

Vienintelis skirtumas tarp mirties ir
mokesčių yra tas, kad mirtis nepablogėja
kaskart, kai susirenka parlamentas.
– Vilas Rodžersas (1879–1935), humoristas,
aktorius

Gate einantis pastorius pamatė Jonuką,
besistiepiantį pasiekti namo, stovinčio
kitoje gatvės pusėje, durų skambutį. Mažo
ūgio Jonukui tai nepavyko, todėl pastorius
priėjo ir skambutį paspaudė už jį. Tuomet
klausia: „O ką dabar darysime, mano mažasis
Jonuk?“ Jonukas atsakė: „Dabar bėgsime!“

Vieną gražų sekmadienio rytą kunigas
Samuelis savo bendruomenei paskelbė:
„Gerieji žmonės, savo rankose laikau tris
pamokslus: 500 Lt vertės pamokslą, trunkantį
5 minutes, 100 Lt pamokslą, trunkantį 15
minučių, ir 10 Lt pamokslą, trunkantį visą
valandą. Surinkime aukas ir pažvelkime, kurį
iš šių pamokslų paskaitysiu.“

Vilniuje besilankantis svečias iš užsienio
stebėjosi miesto pastatais. Galiausiai
priėjęs prie Seimo rūmų paklausė: „Tai didelis
pastatas. Kiek žmonių ten dirba?“ „Maždaug
pusė...“, – atsakė jo draugas iš Lietuvos.

Prieš pamaldas pamokslininkas prie durų
sveikino ateinančius. Pamatęs vieną
jaunuolį jis pakvietė jį pasikalbėti.
Pastorius jam sako: „Turėtumei prisidėti prie
Viešpaties armijos!“
Jaunuolis teisinosi: „Pastoriau, aš jau esu
Viešpaties armijoje.“
Pastorius paklausė: „Tai kodėl tave matau tik
per Kalėdas ir Velykas?“
Jaunuolis atsakydamas sušnibždėjo: „Aš
tarnauju Viešpaties slaptojoje tarnyboje.“

Jaunuolis paprašė savo tėvo mašinos. Į tai
tėvas jam atsakė: „Kol nenusikirpsi plaukų,
net nesvajok.“
Jaunuolis atsakė: „Bet tėve, juk ir Jėzaus
plaukai buvo ilgi!“
Tėvas: „Taip, bet Jėzus visur vaikščiojo
pėsčiomis.“

Gdytojas: „Jūsų išgyjimas – tikras
stebuklas!“
Pacientas: „ŠLOVĖ VIEŠPAČIUI! Dabar
nebeprivalau jums sumokėti!“

Lankydamasis Sovietų Sąjungoje JAV
prezidentas Niksonas susidomėjo ten
esančiu nauju telefonu, kuriuo galima
paskambinti į pragarą. Jis trumpai pasikalbėjo
su velniu ir šis skambutis jam kainavo 27
centus.
Sugrįžęs į JAV jis sužinojo, jog ši paslauga
pradėta teikti ir jo šalyje. Čia jis dar kartą
pabandė paskambinti į pragarą, bet šį kartą
skambutis jam kainavo 12000 dolerių.
Niksonas pasipiktino:
– Kaip čia yra?! Juk toks pats skambutis iš
SSSR man kainavo tik 27 centus.
– Matote, paaikšino jam operatorius, ten
skambutis buvo vietinis.

Nepamirškime, kad esame Dievo ambasadoriai

Nepamenu, kuris iš garsių pamokslininkų atkreipė dėmesį, kad Jėzus gimė ir augo okupuotame Izraelyje, kurį kontroliavo ir valdė Romos vietininkai, veikė jos valdžios įstaigos, taip pat buvo apstu tautiečių, tarnaujančių Romos valdžiai ir laikomų, pavadinkime, kolaborantais. Tačiau jis nei vieno karto, nei vienu žodžiu neužsiminė apie politiką – jam buvo svarbu tik žmogaus siela ir jos gelbėjimas. Nesvarbu, kokioje gyvenama politinėje sistemoje, kokie įvykiai, intrigos vyksta – siela, Jėzaus akimis, yra vienintelė dėmesio verta tema.

Ir tai natūralu, nes Rašte aiškiai matyti, kad politikavimas yra priešingas Dievo sumanymui. Vos prasidėjus politikai Dievo atsakymas politikos reikalaujančiai tautai buvo pirmojo Jo įsakymo nuostatai: *Aš Dievas esu pavydus Dievas.*

<...> jie sakė: „Duok mums karalių, kad mus valdytų“. Užtat Samuelis kreipėsi malda į VIEŠPATĮ, ir VIEŠPATS atsakė Samueliui: „Paklausyk žmonių balso ir visko, ką jie tau sako, nes ne tave jie atmetė. Mane jie atmetė, kad nebūčiau jų karalius.“ (1 Sam 8, 6–7)

Ir štai žmogiška tvarka, valdžios, visuomenės organizavimas, politika yra žmogaus bėgimo nuo Dievo padariniai. Platonas, Sokratas, Konfucijus – tik keletas iš šimtų filosofų, rašę, mąstę, siūlę tvarką, visuomenės organizavimo sistemas. Ir kiekvieną tų sistemų nuolatos reikia keisti, pritaikyti, nė viena netinka iki galo, nes žmogus atitrūksta nuo Dievo ir diegia savo nuostatas. Visgi vidinis prieštaravimas ir Dievo troškimas išlieka, tad ir ieškoma, kaip jį užpildyti. Tuo remdamasis manau, kad krikščionims nedera politikuoti, nebent skelbiant, kad Dievo santvarka yra tinkamiausia žmogui, kad gy-

ventume šioje žemėje iki pateksime į Dangaus karalystę.

Aš duosiu savo įstatymus jų protams ir juos įrašysiu jų širdyse, ir būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta. (Žyd 8, 10)

Ką bendro galima išvelgti, skaitant mūsų įstatymus? Ar ne tai, kad jie suskirstantys, kategorizuojantys. Gausybė įstatymų rasiniu pagrindu, gausybė įstatymų visuomenės grupių, švietimo, asmeninių santykių pagrindu. Neverta net pradėti vardyti sritis, kurios tvarkomos, organizuojamos įstatymu.

Jėzus kalbėjo įtikėjusiems jį žydams: „Jeigu laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai; 32 ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus.“ (Jn 8, 31–32)

Paskaitykime bet kokios srities įstatymus – dauguma yra ribojimai, normų nustatymas. Ar galima čia kalbėti apie laisvę, kaip dar Kristus kalba?

Kalbant apie politiką, mums reikėtų nepamiršti, kad esame Dievo ambasadoriai, mes atstovaujame Jam šioje žemėje. Ir atstovaudami turime skelbti Jo žodį, daryti įtaką tiek, kiek Jis mums pavedė atsakomybės.

Rašte galime perskaityti ne vieną pavyzdį, kaip Dievo žmonės darė įtaką vadovams, tarkime, Mordechajus, pasitelkdama Esterą karaliui Ahasverui, Danielius – valdovui Nebukadnecarui. Tik turime nepamiršti, kad vadovai – ne vienintelės sielos žemėje, ir sielų gelbėjimas dažniausiai nuo jų sprendimų nepriklauso. Bažnyčia išgyveno daugelį santvarkų, režimų, spaudimų ir skatinimų, nes Dievas saugo savo bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės.

Klystume manydami, kad mūsų tikslas yra kurti organizacijas, teikti įstatymus, daryti įtaką mūsų vadovams, politikams ir taip skatinti Dievo karalystę plitimą. Dievo karalystė pas kiekvieną iš mūsų ateina nepastebimai ir įvairiausiose situacijose – tam nereikia nei politikų sprendimų, nei pačių politikų – reikia Dievo žmonių.

Žaviuosi matydamas, kaip uoli krikščionių šeima skelbia Dievo žodį savo laiptinėje, savo mikrorajone, ir Dievas paliečia žmonių širdis, jie patiki Dievo karalyste, Jo pažadais, viltimi prisidėti prie Dievo tautos. Juk žinome, kad angelai danguje dėl kiekvienos jų kelia puotą ir džiaugiasi ne mažiau nei dėl bet kurio partijos vadovo, miesto mero, premjero, prezidento sielos.

Duok Dieve mums išmintingus vadovus, duok galimybę skelbti jiems tavo žodį. Tačiau ir be vadovų yra tūkstančių tūkstančiai žuvusių sielų, kurioms skelbti Dievo žodį yra mūsų pareiga.

Klystume manydami, kad susibūrę, susivieniję, išaukę, gavę įtaką galėtume pakeisti šio pasaulio santvarką. Ar šį pasaulį mums Dievas pažadėjo? Ar jame, kad ir mūsų sutvarkytame, norėtume gyventi amžinai?

Mes juk žinome, ką Dievas numatė šiam pasauliui, žinome pabaigą. Negana to, matome ženklus ir žinome, kad dienų galas arti. Tad ar nevertėtų palikti mirusiems laidoti savo mirusius ir uoliai dirbti Evangelijos labui ten, kur esame paskirti?

Neabejoju, kad kai kuriuos iš mūsų Dievas skirs nešti žodį ir daryti įtaką politikams. Tačiau skelbti žodį yra vienintelė mūsų pareiga, nes augina Dievas. Mes sodiname, laistome.

Kas gi yra Apolas? Kas gi Paulius? Tarnai, kurių dėka jūs įtikėjote ir kurie tarnavo, kiek Viešpaties kiekvienam buvo skirta. Aš sodinau, Apolas laistė, o Dievas augino. Nieko nereikia sodintojas, nei laistytojas, tik augintojas – Dievas. (1 Kor 3, 5–7)

Edmundas Tuinyla

Šiandienos politikai krikščionio akimis

Kai galvoju apie politiką ir kaip ji siejasi su krikščioniška pasaulėžiūra, pirmiausia mintyse iškyla Lietuvos Respublikos Konstitucijos 5 straipsnio nuostata: „Valdžios įstaigos tarnauja žmonėms.“ Taip yra, matyt, todėl, kad Kristus kalbėjo, jog būtent tarnavimas žmonėms yra iškiliausia vadovavimo forma. Regis, šis Konstitucijos sakinytis tobulai dera su Kristaus mokymu, tačiau tikrovė dažnai skiriasi nuo to, kas parašyta.

Ar būtų tiek nepasitenkinimo, pykčio, kartėlio ir nepasitikėjimo valdžia ir politikais, jei jie iš tiesų tarnautų žmogui? Taip jau yra, kad gavus valdžią, dažnam kažkas nutinka ir žmogus susireikšmina, ima save laikyti aukštesniu už kitus, paiso visų pirma savęs ir savų interesų. Matyt ne veltui sakoma, kad žmogus išbandomas valdžia. Turbūt retas kuris galvoja, kad gavęs valdžią turės galimybę padėti didesniai skaičiui žmonių, kad galės daryti didesnę įtaką aplinkiniams, kad galės prisidėti prie savo šalies gerovės kūrimo. Nenoriu absoliutinti ir negaliu įlįsti į politikų širdis, tačiau dažnai matyti, kad jiems svarbiausia tampa valdžia, galia, postai, titulai, viešas pripažinimas, įvaizdis. Tuomet jie primena Jėzaus laikų fariziejus ir Rašto aiškintojus, kuriems patikdavo būti sveikinamiems aikštėse, užimti pirmuosius krėslus sinagogose ir garbės vietas pokyliuose, kurie mėgo būti kitų matomi, save išaukštindavo kitų akivaizdoje ir troško, kad žmonės į juos kreiptųsi garbingu kreipiniu „rabi“. Jie apkraudavo žmones taisyklėmis, tačiau sau jų netaikė. Kai darydavo gerus darbus, norėdavo, kad tai matytų visi aplinkui, kad jų geradarystės neliktų nepastebėtos. Mano manymu, tai tobulas dažno šių dienų politikos

portretas. Suprantama, kad jie turi būti matomi, nes kitaip žmonės nebeišrinks jų naujai kadencijai. Tačiau liūdniausia, kad vienintelis noras yra būti matomam, žmogus netrokšta padaryti ką nors naudingo ar prasmingo. Ir vėl iškyla Biblijoje minimas pabalintų antkapių vaizdinys, apibūdinantis situaciją, kai forma tampa daug svarbesnė už turinį.

Politikai garsiai kalba ir visokiais būdais bando pabrėžti, kad jie yra arti paprasto žmogaus, tačiau žmonių nepasitenkinimas ir nusivylimas rodo, kad valdžia toli gražu nesirūpina tuo, kas svarbu paprastam žmogui. Jėzus kaip tik mokė priešingai – kas nori būti didis, tebūnie tarnas. Jis ragino vengti daryti teismo darbus žmonių akyse, kad būtumei jų matomas ir giriamas, vengti veidmainystės ir teisuoliškumo ir rinktis meilę ir teisingumą. Verčiau, kai aukoji, kai meldiesi, daryk tai slapta, tada gausi atlygį iš dangiškojo Tėvo, kuris tai mato. Paulius taip pat ragino krikščionis nuolankiai laikyti vienas kitą aukštesniu už save ir žiūrėti ne savo naudoms, bet kitų. Be to, jis kaip pavyzdį rodė į Jėzų, kuris, būdamas Dievas, nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno pavidalą ir tapdamas panašus į žmones. Taigi politikai taip pat turėtų nelaikyti savo pozicijos ir įgaliojimų grobiu, bet verčiau nusizeminti ir tarnauti žmogui, savo padėtį ir įgaliojimus naudoti kaip įrankius, padedančius tarnauti žmonėms kitokiu būdu nei gali eilinis žmogus. Nes ne kiekvienas žmogus gauna tokius įgaliojimus ir valdžią, kurių dėka gali daryti tokią didžiulę įtaką.

Greta Kulevaitė

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus prenumeruoti žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“, „Vera i Žizn“, „Tropinka“ Lietuvos pašto skyriuose arba internetu www.post.lt 2014 metams.

Visų žurnalų metinė prenumeratos kaina – 16 Lt.

Leidiniai „Gyvieji Šaltiniai“
leidžiami 4 kartus per metus,

„Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ –
6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:
„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
„Vera i Žizn“ 5398,
„Tropinka“ 5399.

Žurnalus galite prenumeruoti
mūsų redakcijoje, adresu:
Pylimo g. 20-10, LT-01118,
Vilnius.

Ačiū, kad skaitote mūsų žurnalus!

40 BIBLINIŲ PAMASTYŲ APIE
PINIGUS IR TURTĄ

SKAITINIAI APIE PINIGUS

BIBLIJA APIE PINIGUS
2350 SVARBIŲ BIBLIJOS EILUČIŲ

„Skaitiniai apie pinigus“ palydės jus į 40-ies dienų kelionę, kuri atskleis bibliinius principus apie mūsų pinigų, turto ir nuosavybės tvarkymą. Čia rasite kiekvienai dienai skirtą ypatingą komentarą, Biblijos eilutes, išminties žodžius ir maldą, atspindinčią tai, ką perskaitėte.

Ši knyga siekia atskleisti Dievo žinią apie mūsų pinigus. Pradėdama nuo pamatinių principų, toliau ji atveria Biblijos mokymą apie asmeninius finansus, uždarbį ir išlaidas, skolas, namus ir šeimą, aukojimą, santaupas ir investavimą.

Knygos autorius Mark Lloydbottom yra *Crown Finacial Ministries* įkūrėjas. Ši organizacija padeda žmonėms visame pasaulyje mokytis ir pritaikyti gyvenime laiko patikrintus finansinius principus.

Susipažinkite su bibliinėmis tiesomis, kurios padės jums atrasti finansinę laisvę!

Manantys esą per protingi
dalyvauti politikoje yra
baudžiami tuo, kad juos valdo
kvailesni.

*Platonas (422–347 m. pr. K.),
graikų filosofas*

Vienintelis dalykas, kurio
reikia, kad blogis švęstų
pergalę, – kad geri žmonės
nieko nedarytų.

*Edmundas Berkas (1729–1797),
airių politikas, rašytojas,
oratorius*

Tas, kuris besąlygiškai iš visų jėgų
atsiduoda laikiniems valstybės,
partijos ar klasės siekiams, atiduoda
ciesoriui tai, kas neabejotinai
priklauso tik Dievui: patį save.

Klaivas Steplesas Lujis (1898–1963)

Tiesa tokia – nereikia
pasitikėti jokių
valdžių turinčiu žmogumi.

Džeimsas Medisonas

(1751–1836),

JAV prezidentas

ISSN 1822-9336

9 771822 933005

gyvieji šaltiniai